

Opgroeien
doe je niet alleen

Safiya haar tweeling gaat één keer per maand naar een logeergezin

‘Pleegzorg voelt aan als familie’

We kunnen het ons misschien niet voorstellen: wonen in een land waar je geen familie hebt. Geen broers of zussen, geen ouders, zelfs geen neven of nichten aan wie je af en toe eens hulp kan vragen. Je moet alles alleen oplossen en je leeft in de voortdurende angst wat er met je kinderen zal gebeuren als jou iets overkomt. Daarom is Joséphine zo blij met de steun van Pleegzorg.

“Gabriël en Alice komen mijn dochter en zoontje van vier jaar één keer per maand ophalen, samen met hun eigen twee kinderen van twee en vier jaar. Ze zijn steeds zo blij als ze elkaar zien! Ze rennen naar elkaar toe en knuffelen elkaar. En ‘s zondags is het altijd weer moeilijk afscheid nemen. Ze vragen zelfs om vaker te mogen gaan, maar dat gaat niet. Dat begrijp ik wel, het is heel zwaar om er zomaar twee kinderen bij te krijgen.

Ik heb een goed contact met het logeergezin. Gelukkig liep het vanaf het begin al vlot. Ik maakte me er eerst veel zorgen over dat het te druk zou zijn voor hen. Maar ze stelden me meteen gerust door foto’s te sturen van de dingen die ze gedaan hebben en berichtjes dat ze goed gegeten en geslapen hadden.”

‘Als mij iets overkomt, zijn mijn kinderen gewend aan een ander gezin’

“Het was voor mij heel belangrijk om een pleeggezin te vinden, want ik heb hier in België geen enkele familie. Ik ben hier in 2009 helemaal alleen aangekomen uit Congo. Met de papa van de kinderen heb ik geen contact meer. Ik merkte dat we geïsoleerd raakten.

Ik wil niet dat mijn kinderen altijd alleen thuis zijn, zonder familie, zonder anderen. Ook al maken ze vriendjes op school, ik wilde ook graag dat ze af en toe bij andere kinderen thuis komen. En ik vind het belangrijk dat mijn kinderen autonoom zijn, dat ze gewend zijn aan andere families, met een andere huidskleur. Want je weet nooit of er mij iets overkomt.”

‘Ook toen ik uit mijn huis werd gezet, stonden ze voor me klaar’

“Tijdens die weekends heb ik wat tijd voor mezelf en voor mijn dochter van acht jaar. We gaan samen naar het park of naar de bib om boeken te halen. Door mijn rugklachten is de zorg voor drie kinderen soms zwaar. Als we naar de speeltuin gaan, kom ik ogen te kort. Voor mijn oudste dochter hebben we nog geen gezin gevonden. Het logeergezin waar ze vroeger naartoe ging, heeft een baby geadopteerd die door de mama was afgestaan, waardoor zij geen plaats meer hadden voor mijn dochter.

Van Pleegzorg krijg ik veel ondersteuning, het is alsof zij mijn tweede familie zijn. Als er iets is of als ik me zorgen over iets maak, kan ik altijd bij hen terecht. Ook toen ik uit mijn huis werd gezet, hebben ze me geholpen. Met mijn spullen in boxen te steken, met het zoeken naar een nieuwe woning. Nu woon ik sinds acht maanden in dit appartement.

Dankzij Pleegzorg en het logeergezin groeien mijn kinderen op met de herinnering dat ze niet alleen zijn, dat ze familie hebben die hen helpt en liefde geeft.”